

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
PHÁP-HOA PHẬT TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRÀNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel : (520) 445-7747
Web site : www.phaphoatu.com

HỎI :

GIẾT THÚ VẬT LÀM RƯỢC THUỐC CÓ TỘI KHÔNG ?

Thưa Cô Bảo-Đăng, con tên là Hương N. Nguyễn, ở VN, con có một việc này xin trình bạch lên cô mong cô chỉ dạy và giúp giải tỏa những mối nghi của con.

Bố con tên TUẤN NGUYỄN đã ngoài 76 tuổi, ở chung với con gái. Gia đình chúng con đã có duyên may gặp được kinh sách Sám Hối Thập Nhị Danh của chùa Pháp Hoa, in ấn tống ở VN, và bắt đầu tu tập theo từ đó cho đến nay. Mấy tháng gần đây, hễ sau khi Sám hối, trì chú xong là bố con bị đau bụng ngày càng nhiều hơn, nhiều khi đau quá phải ngưng tu, buồn nôn mà không nôn ra được, sau đó lại nhức đầu rồi chóng mặt. Cứ thế mà tái diễn mỗi khi Sám hối và trì chú, nên tu không nhất tâm được nữa. Đi bác sĩ uống thuốc cũng không khỏi. Ngồi thì ngủ gục mà nằm xuống thì ngủ không được, khi ngủ thì thấy nhiều loại thú rừng, khỉ, rắn, rết, đủ loại thú vật, chúng cứ cắn xé trong nội tạng dữ tợn, đau khắp thân, vừa sợ vừa đau, Bố la lớn nên giật mình thức dậy. Con chạy qua trì Chú và cho Bố uống nước chú (như cô đã chỉ dạy trước đây) thì thấy đỡ, bố con nằm yên. Đêm ác mộng này cứ một hai ngày lại tái diễn. Vì thế sức khỏe của bố con giảm rất nhiều, có nhiều đêm tưởng bố con không qua khỏi, nhờ trợ thần lực của con và thường xuyên uống nước chú, nên mới cầm cự tới hôm nay, giờ bố con yếu lắm, đầu não cứ đơ đơ ra, không biết đi lúc nào ! có điều con rất mừng là mặc dầu mệt, sức khỏe yếu mà Bố con cố gắng không bỏ tu ngày nào cả. Có khi mệt quá bố nằm trên giường mà trì chú, niệm Phật.

Sau khi được Cô khai thị về NGHIỆP QUẢ, và chỉ dạy thêm phương cách Sám hối cho Bố con, con cũng có đọc hết quyển Nhân quả báo ứng. Con đã nói cho Bố biết về NGHIỆP QUẢ của bố đã gây tạo trong quá khứ. Có lẽ trong quá khứ Bố đã giết hại nhiều loại thú vật ?

*Sau vài tuần Bố con tinh tấn Sám hối, trì chú Diệt tội, uống nước Chú và niệm Phật nhiều hơn trước. Hôm qua ngày mùng 2 tháng 6, 2016. Bố con ngủ trưa mơ thấy trong bụng có nhiều loại thú lớn nhỏ, có khỉ, và có một đứa bé sơ sinh bị cắt ra từng khúc nữa, nó mở to mắt trừng trừng ngó bố con một cách giận dữ. Sợ quá, bố giật mình thức dậy, kể cho con nghe. Con hỏi bố con từ lúc nhỏ cho tới già bố có hay giết hại thú vật không ? có giết để buôn bán không ? bố con ngồi thờ ra suy nghĩ rất lâu, bố con nói rằng : -**Bố chỉ giết để làm thuốc rượu uống thôi ! nhưng bố nhớ đâu có giết khỉ, hoặc giết trẻ con bao giờ.***

Con nói : - Không phải bố giết ở kiếp này, mà bố đã giết trong nhiều kiếp trước, kiếp này bố cũng còn ngâm rượu rắn, rượu bìm bịp, rượu tắc kè nữa ! Những năm trước, con đã có khuyên bố bỏ

không nên uống những thứ rượu đó nữa, nhưng bố không chịu nghe.

Xin cô cho bố con vài lời khuyên, hy vọng bố con lần này sẽ nghe cô chỉ dạy, con xin thành kính cảm ơn cô. Gia đình chúng con mong tin cô từng giờ.

Kính chào Cô, Con Hương Ng.

ĐÁP :

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT,

Tuổi của Bác đã ngoài 70 rồi (*thất thập cổ lai hy*) người nào mà sống qua tuổi 70 là hy hữu rồi. Xin chúc mừng cho bác. Khi tuổi về chiều ai ai cũng phải có bệnh, không bệnh nặng thì cũng bệnh nhẹ, không có bệnh này thì cũng có bệnh khác. Làm người có cái thân tứ đại rồi không ai tránh khỏi “**Sanh, Lão, Bệnh, Tử**” cả. Nhưng thường thì những bệnh rề rề, kinh niên, hoặc bác sĩ không tìm ra bệnh, hoặc uống đủ thứ thuốc mà không hết thì đều là BỆNH NGHIỆP cả.

Phàm làm người khi sanh ra đời thì đã mang theo tất cả những chủng tử thiện hoặc ác sát bên mình rồi, nó như cái bóng theo mình vậy, hễ hội đủ nhân duyên là sẽ hiện ra hình tướng ngay, không phân biệt trẻ hay già, giàu hay nghèo, đẹp hay xấu, nó không thiên vị một ai cả.

Nói đến bệnh NGHIỆP của chúng sanh chúng ta, thì cả hư không cũng không thể nào chứa cho hết. Bệnh nghiệp của mỗi người mỗi khác, đến sớm hoặc đến muộn cũng khác nhau. Có người mới ra khỏi bụng mẹ đã mang tật bệnh rồi, có người đến trưởng thành mới bị bệnh, có người về già thì mới phát ra nhiều bệnh. Vv...

Thưa Bác, Bảo Đăng chỉ là một Phật tử tu hành bình thường, sở học hầy còn kém khuyết, phước ít, đức mỏng, cố gắng hết khả năng của mình để làm Phật sự hầu báo đền lên 3 ngôi Tam Bảo thế thôi. Không dám đi quá bốn phận.

Tất cả những lá Thư Học Phật trước đây. Bảo Đăng đã cố gắng giải đáp những thắc mắc và chỉ dẫn cho Phật tử tu tập đúng pháp, có nhiều Liên hữu đạt được kết quả tốt, đã “Hộ niệm” giúp cho thân nhân thoát khỏi 3 ác đạo. Có người được vãng sanh, có người được thăng Thiên hoặc đầu thai lại làm người.vv... Phật pháp thật nhiệm mầu, nếu TIN và thực hành đúng y như Pháp.

Nếu như không có đức Phật ứng thân ra đời để chỉ dạy cho chúng sanh chúng ta tu tập, thì chúng ta sẽ không bao giờ thoát khỏi ra 3 cõi, 6 đường cả.

Chính ngay Bảo-Đăng đây cũng đã từng bị, nghiệp nặng, nghiệp nhẹ kéo đến khảo đảo ngày lẫn đêm chưa ngừng nghỉ suốt hơn 30 năm làm Phật sự. Nội khảo, ngoại khảo, người ngoài khảo, người thân khảo, Ma sống khảo, Ma chết khảo đều có đủ. Nghiệp nhân mà Bảo-Đăng đã gây tạo của hơn 3, 4 ngàn năm về trước cho tới nay vẫn chưa được giải, nên những vong linh đó vẫn chưa được siêu thoát, chúng vẫn còn kéo đến đòi nợ máu hoại, họ theo mình từ kiếp này qua kiếp khác, cho đến khi nào hai bên giải quyết xong mọi oán thù, chúng (*vong*) hoan hỷ chịu xả bỏ, thì mới dứt được cái nghiệp của kiếp đó. Nghiệp kiếp này vừa giải xong, thì nghiệp khác của kiếp khác lại kéo tới liền, có khi 2, 3, 4 cái nghiệp trong một kiếp, của một đời kéo đến đập cùng một lúc.

Cũng nhờ Bảo Đăng có học hiểu rõ về NHÂN QUẢ và NGHIỆP LỰC, nhất là đã trải qua nhiều kinh nghiệm giải nghiệp cho tự bản thân rồi, nên mới có được cái tâm cương cường, quyết chí, chịu nhẫn và chịu nhục, chịu đau (*là bị họ hành xác, hễ kiếp xưa mình đã đánh đập, hành hạ người, làm cho người, và thú vật đau đớn, khổ sở bao nhiêu, thì kiếp này họ kéo đến trả thù, đòi nợ máu, chúng sẽ hành hạ lại thân xác mình đau đớn bấy nhiêu*) gieo nhân nào thì nhất định phải hái quả đó, không sai.

Nhờ đó, Bảo Đăng mới biết trong quá khứ từ vô thủy kiếp mình đã gây tạo quá nhiều nghiệp ác. Thử tính sơ sơ một đời người nói chung tuổi thọ cao nhất là 100 năm. Trong một năm thôi mình đã

gây tạo vô số nghiệp nhân từ nơi “Thân, Khẩu, Ý” rồi. Có ai kiểm tra lại trong một năm mình đã gây tạo bao nhiêu điều thiện, bao nhiêu điều ác, bố thí được bao nhiêu? tùy hỷ được bao nhiêu? cứu khổ được bao nhiêu người? ban niềm vui đến cho bao nhiêu người? xả bỏ được bao nhiêu việc mà đã làm cho mình đau khổ và sân hận suốt cả bao năm?

Đến khi mạng chung hết một kiếp người (là 100 năm), trước giờ phút lâm chung có giải quyết xong hết mọi việc như :

- Thiếu nợ tiền, nợ tình, nói ác cho người, gạt người để lấy tiền của, ếm đối để hãm hiếp người bất kể thân, sơ. Đánh đập, hoặc bỏ rơi vợ con đói khổ, hành hạ người ăn kẻ ở. Thời chiến tranh được làm quan giết hại người, xiềng xích chân tay hoặc dùng đủ mọi cách để tra tấn. Bất hiếu với cha mẹ, khinh khi Thầy, Tổ, chê bai, chỉ trích Phật Trời, không tin Thần Thánh, phỉ báng chánh pháp của Phật. Giết người, giết thú để lấy máu tươi, lấy tim người và thai nhi để làm thuốc. Nuốt mật sống hoặc ngâm rượu uống bổ dưỡng cho cái xác tứ đại này, mà bất kể sự tốn kém, băng rừng, vượt suối để tìm kiếm những con thú rừng hiếm có, bắn giết lấy thịt, lấy nội tạng, lấy bào thai còn trong bụng để ngâm rượu, làm thuốc bán cho những đại gia, vua chúa. Ngoài ra còn trùng trùng những nghiệp lớn nhỏ khác nữa đã gây tạo từ nơi Thân, Khẩu, ý.

Đó, chỉ một kiếp thôi mà đã tạo vô số nghiệp ác rồi, thì thử hỏi bắt đầu từ 3, 4 ngàn kiếp về trước cho tới kiếp hiện tại, tổng số nghiệp ác sẽ là bao nhiêu ??? nghiệp thiện có được bao nhiêu, Thiện nhiều hay ác nhiều.. vv...có ai biết rõ không ?

May mắn được đầu thai lại làm người chỉ biết ở kiếp này, không ai nhớ kiếp trước mình đã gây tạo những nghiệp gì? khi NGHIỆP kéo tới ồ ạt như một đoàn ma quân (người, thú), thì làm sao GIẢI TỎA ? mà GIẢI bằng cách nào ? nhất là có TIN là NGHIỆP của mình đã gieo trong quá khứ chăng ?

Trong kinh Phật có dạy :

**Dục tri tiền thế-nhân,
Kim sanh thọ giả thị.
Dục tri lai thế quả,
Kim sanh tác-giả thị.**

Nghĩa là :

**Muốn biết nhân kiếp trước,
Xem quả trả đời này.
Muốn biết quả kiếp sau,
Hãy xem nhân (gieo) hiện tại.**

Muốn biết những kiếp trước mình đã gây tạo nghiệp NHÂN gì, thì hãy nhìn kỹ và kiểm lại cái QUẢ đang có trong kiếp này, mình đã gặp những bất hạnh gì, phước lộc nhiều ít, đẹp xấu thế nào? bệnh tật ra sao? giàu hay nghèo? sang hay hèn? gia đình con cháu có xum vầy không, vợ chồng có hạnh phúc không? con cái hiếu thảo không, biết đạo hay vô đạo? có trí thông minh hay ngu si vô trí huệ, có siêng năng hay lười biếng. Có sân tức, ganh tỵ, đố kỵ, tranh giành, háo thắng, cố chấp không?.vv.... thì sẽ biết ngay cái NHÂN mình đã gieo trong quá khứ nó hiện hay dữ.

Vì thấy cái nghiệp quả của chúng sanh quá ư là nặng nề, khó mà thác sanh vào cõi lành lắm. Vì thế Phật mới ứng hiện ra cõi này để chỉ dạy, nhắc khuyên chúng sanh chúng ta phải phát tâm tu sửa, làm lành tránh dữ, ăn ở hiền lành, sống chân thật, bố thí, cúng dường, khởi lòng TỪ BI, HỖ, XÁ, giúp đỡ người hoạn nạn, ban vui và cứu khổ. Vv....thì mới bảo đảm cho kiếp sau thoát khỏi cảnh đọa lạc vào ba ác đạo (địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh).

Cho nên **thân người khó được**, mà kiếp này ta đã được (*nên giữ gìn đừng để mất thân người, hễ mất thân người rồi khó mà lấy lại cho được*).

Chánh pháp của Phật khó được nghe. Cuộc sống văn minh, khoa học tân tiến ngày nay, có được mấy ai chịu bó gối tu tập theo Pháp của Phật ? y giáo phụng hành theo lời dạy của Phật ư !

Đa phần người đời và luôn cả những người tự xưng là Phật tử (*xuất gia, tại gia*) cũng đã bắt đầu khinh báng Pháp của Phật dạy, pháp môn này đúng, pháp môn kia sai, kinh này hay kinh kia trật, chú này mạnh chú kia yếu, chú này hay chú kia dở, hoặc ngăn cản không cho người trì chú. vv.....

Bảo Đăng chỉ kể sơ sơ có tí xiu mà đã thấy choáng váng rồi. Nếu mà hiện ra một lượt hết tất cả tội nghiệp trong 3, 4 ngàn kiếp, thì con số NGHIỆP sẽ nhiều như thế nào ??? BIỂN NGHIỆP MÈNH MÔNG, SỨC NGHIỆP KÉO ĐẾN CÒN MẠNH HƠN NGÀN LẦN SÓNG THẦN, BẢO TÁP, LỐC XOÁY, không có cái gì có thể ngăn chặn sức nghiệp được cả, liệu có gánh nổi không ?

30 năm trước, Bảo Đăng mới bước chân vào cửa đạo chưa có kinh nghiệm, khi nghe có nhiều Phật tử hãnh diện khoe rằng :

- *Kiếp này tôi nguyện sẽ trả hết tất cả NGHIỆP trong quá khứ ! để sạch sẽ, nhẹ nhàng mà được về cõi Phật !*

Bảo Đăng rất lấy làm khâm phục.

Sau 30 năm sống trong cửa đạo, chính bản thân đã hóa giải quá nhiều nghiệp lực, thì mới hiểu chính xác rằng : - *Có ai biết được nghiệp hiền hay dữ, nặng hay nhẹ mà nguyện trả hết, nếu như trong quá khứ chuyên giết thú vật để sinh nhai, hoặc chuyên làm nghề móc mắt, mổ tim, mổ ruột người, vật để làm thuốc. Cướp giựt tiền của, gạt gẫm người nhẹ dạ, ếm đố để khống chế người, rồi hãm hại cho tới chết, tra tấn, xiềng xích tay chân, chặt tay, chặt chân người. Vv....*

Chỉ kể sơ sơ thôi, còn trùng trùng vô kể số nghiệp tội, kiếp này có thể trả hết không, hại người thế nào thì phải lãnh quả thế ấy, có đủ sức để chịu mọi hình phạt trong một kiếp người không ?

Kiếp này mang thân người, đứt có một ngón tay đã khóc lóc chạy đi nhà thương, nhức đầu có mấy phút chạy đi kiếm thuốc uống rồi, ăn uống bữa bãi bị đau bụng, thổ tả đã chạy tìm cầu bác sĩ, lái xe ẩu bị tai nạn gãy chân, gãy tay, kiếng đâm vô hai con mắt bị mù, mất việc làm, vợ sợ quá bỏ lại đàn con dại đi lấy chồng khác, thì có còn muốn tiếp tục đòi trả thêm nghiệp nữa không ? mới trả có một chút xiu hà, còn cả hàng mấy ngàn kiếp nữa. Mỗi một kiếp có biết bao nhiêu tội nghiệp đã gây tạo, mà nguyện trả hết sạch kiếp này ! còn trẻ cũng đã phải trả nghiệp rồi, trả hoài cho tới già mà oan gia vẫn chưa cho chết, phải tiếp tục sống bệnh, sống nghèo, sống khổ để trả tiếp những nghiệp còn lại của kiếp đó, vì mới trả có 1/40.000 tội hà ! Mô Phật ! càng già, càng suy yếu thì nghiệp kéo đến càng nhiều, nhiều vô cùng tận (*chỉ trong 24 giờ mình đã gieo vô số nghiệp do thân, khẩu- ý rồi*), thì huống chi là một kiếp (*nghiệp sẽ nhiều đến mức nào ?*)

Theo những diễm chiêm bao của Bác kể lại, và trong kiếp này từ lúc trẻ bác cũng đã giết hại nhiều sinh vật để làm rượu thuốc rồi, tại sao lúc trẻ không bị bệnh gì hết, già mới bệnh ?

Vì bác còn trẻ, sức lực cường tráng, phước lớn, giàu sang, quyền thế, oai hùng, oanh liệt, la hét ra lửa..vv...nên không có bị gì hết, nếu có cũng không mấy chú tâm nhiều. Đến tuổi về già, sức lực yếu, phước nhỏ dần, hết tiền, hết quyền thế, hết oai, hết hùng. Oanh liệt không còn nữa, nói ra không ai thèm nghe, chừng đó sẽ hội đủ mọi duyên để kết thành cái LỰC của NGHIỆP, gọi là “SỨC NGHIỆP”. Chúng sẽ kéo đến như đoàn ma quân để đòi nợ máu, trả thù một cách dễ dàng !

Ma bắt coi mặt người ta, mặt nào mét mét thì Ma mới làm (hại).

Trường hợp của bác đây cũng giống như vậy.

Nghiệp trong quá khứ, có ai biết rõ được. Nếu như có người mách cho biết cái nghiệp ác của mình đã gây tạo để tu sửa, cũng không tin nhận, trở lại còn chửi mắng người ta nữa, Bảo-Đăng đã bị rồi.

Khi xưa bác đã giết khi, lấy ngũ tạng làm rượu thuốc, giết trẻ sơ sinh chặt từng khúc ngâm rượu thuốc, và còn nhiều loại thú khác nữa. Người đời không biết, dùng cái trí phàm phu thiên cận tự nghĩ rằng VẬT DƯỠNG NHÂN, nên không từ bỏ một con thú hiền hay thú độc nào cả, lại còn phân tích ra từng loại thú và quảng cáo âm-ĩ những sự bổ dưỡng của những loài THÚ nữa, như là :

- *Thịt rắn có vị ngọt, mặn, tính ôn, quy kinh can, có tác dụng trừ phong thấp, định kinh giản, giảm đau, tiêu độc. Mật rắn có vị ngọt, cay, không đắng như các loại mật khác, có tác dụng giảm đau, giảm ho, chống viêm, thường được dùng chung với thịt rắn trong rượu rắn. Rượu rắn rất tốt cho các trường hợp thận dương kém, đau xương khớp, đau dây thần kinh ngoại biên, suy yếu sinh lý, liệt dương, tiết tinh sớm, trí lực, thần kinh suy giảm.vv....*

Người đời nghe quảng cáo dữ quá, nên TIN vào rượu rắn bắt đầu từ thời Tây Chu và được coi là một loại thuốc trị bệnh, giúp tráng dương theo Trung Y. Nó có thể được tìm thấy ở Trung Quốc, Việt Nam và trên khắp khu vực Đông Nam Á.

Có một số người cho biết :

- Về cách điều chế rượu rắn, rắn được ngâm trong rượu gạo nồng độ cao. Thông thường rắn được chọn ngâm phải là rắn độc (*hổ mang, rắn cạp nong và rắn ráo*).

Ngoài ra còn có : - *Rượu tắc kè, Rượu rắn, Rượu cá ngựa, Rượu nhung hươu, bìm-bịp, rùa, khi.vv...*

Rượu thú rừng :

Rượu ngâm với các loại thú rừng quý hiếm như : gấu, chồn vàng, báo gấm... đến rắn, mật ong, bìm bịp hay các loại thảo dược có công dụng rất tốt cho sức khỏe. Từ bồi bổ sinh lực, cường tráng, sinh tinh, tốt cho gân cốt đàn ông... đến đẹp da, chữa xương khớp cho phụ nữ.

Những loại rượu thú rừng này xuất hiện là do nhiều người nghĩ rằng thịt rừng thơm ngon bổ dưỡng mà nếu ngâm rượu thuốc như rượu rắn cổ truyền thì sẽ càng thêm bổ. Thậm chí có người còn lấy bào thai của con hổ, con khỉ trong bụng để ngâm rượu, hoặc nội tạng của khi, thai nhi (người), cho chí đến trẻ sơ sinh họ cũng giết không từ nữa. Vv.....

Y học cổ truyền đã sử dụng MẬT của 1 số loài động vật để trị bệnh như : - *Rắn, trăn, heo, trâu, bò, gà, vịt, ngỗng, mèo đen, rùa, ba ba, kỳ đà, khi, gấu, ngay cả cá trắm.*

Và trị bệnh khác bằng *kiến lửa, thằn lằn, lươn, châu chấu, nhím.vv....không con nào thoát chết cả.*

Nhiều người cho là “**thần dược**” ! hay là “**độc dược**” ! vì đâu phải ai dùng cũng đều có hiệu quả tốt? Cũng đã có nhiều người uống vào bị nhiễm độc, vì bị ôi thiu, nhiễm khuẩn, ký sinh trùng, ấu trùng.vv...đối với người đời không có học hiểu về NHÂN QUẢ nên mới nghĩ rằng nuốt MẬT sống, uống máu tươi, ăn nội tạng, ăn thịt sống của những thú vật hiếm hoi là một “**thần dược**” để trị rất nhiều thứ bệnh, bồi dưỡng cực mạnh cho xác thân, sức lực cường tráng và làm đẹp cho da, chống lão hóa. Vv....

Trong kinh Phật dạy, có chín giới chúng sanh :

1/- Ba giới thánh : - Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát.

2/- Ba giới thiện : - Trời, Thần, **Người**.

3/- Ba giới ác : - Địa ngục, ngạ quỷ, **súc sanh**.

Vậy, loài người chúng ta thuộc vào loại “**thiện**”. Súc sanh thuộc vào loại “**ác**” và “**độc**”.

Tất cả những loài súc sanh ở kiếp xưa, chúng cũng đã từng làm người, nhưng vì có nhiều cái TÂM quá ác độc. TÁNH thường luôn sân hận, ganh tỵ, đố kỵ, tranh chấp, bòn sẻn, háo thắng, phải quấy, đúng sai, gạt găm, giết hại người, thú... Vv... Sau khi chết thần thức đọa vào loài súc sanh. Sau nhiều kiếp đọa làm súc sanh rồi, mãi kiếp súc sanh đầu thai lại làm người xấu xí, ngu si, điên độn và sanh sống ở những nơi biên địa, mọi, ruộng, mán, không có Phật pháp để tu hành.

Cho nên SÚC SANH thuộc vào loại hạng “ác” và “độc” vì có cái tâm độc, nên máu thịt của chúng cũng độc vô cùng, **cần một cái chết liền.**

Còn LOÀI NGƯỜI thuộc vào hạng “**thiện**” nên có được những cái TÂM BÁC ÁI, TÁNH HIỀN LÀNH, CHÂN THẬT (*nhân chi sơ, tánh bốn thiện*), **cần không có chết.**

Nếu như loài người biết tu hành (*giữ ngũ giới, tu thập thiện*), thì sẽ thác sanh vào hàng “Thánh”.

Một người có cái đạo tốt, nhất là có học giáo lý nhà Phật, thì phải biết cái giới đầu tiên của Phật dạy là giới CẤM SÁT SANH. Loài người thì có “nhân tình”, nên cứu người, cứu vật chứ không có giết hại. Nghĩa là, không được giết hại sanh mạng, từ loài người cho đến các loài vật. Bởi vì mạng sống có một giá trị tuyệt đối, đối với loài người cũng như với muôn vật. Cho nên giết “**sinh mạng kia**” để “**tô bồi**” “**sinh mạng này**” là điều không hợp với lý đạo.

Chúng ta ai cũng coi sinh mạng của mình là điều đáng tôn trọng tuyệt đối. Nếu có ai muốn mưu hại mình thì chống trả triệt để, để bảo tồn sinh mạng. Mỗi một có chút xú đã chạy đi tìm đủ mọi thứ thuốc để giúp cho khỏe. Mình đã biết quý trọng sinh mạng mình, thì tại sao lại giết hại sinh mạng của người ?

Suy rộng ra, tất cả các loài vật cũng biết quý trọng mạng của chúng vậy, cũng ham sống sợ chết. Như khi một con bò hay con heo, con khỉ sắp bị đập đầu, lấy huyết, ta thấy sự phản kháng của chúng mãnh liệt, sự đau thương cùng cực, bằng những tiếng kêu gào thảm thiết, những cái giãy giụa để thoát chết ! Chiếu theo lẽ công bằng, điều ta không muốn ai làm cho ta đau đớn, thì ta đâu nỡ gieo cho kẻ khác, hoặc loài khác ư ! Vì lẽ để bảo tồn và tôn trọng sanh mạng của mọi loài (*người và thú*), đức Phật đã cấm giết hại người và các loài vật.

Lòng TỬ BI của Phật xem mọi loài như CON (*vì loài súc sanh cũng từ loài người mà có*), nên Ngài không đồng ý cho đệ tử của Ngài sát hại sinh vật ở bất cứ trong trường hợp nào. Bởi vì người mà đang tâm giết hại sinh mạng, là người có lòng “độc ác” đã cực thịnh. Đã mất đi cái tâm “từ bi” của một con người, nên mới nhẫn tâm giết một con vật hoặc nhiều loài vật, tánh bạo ác không kém giết một người, giết cha mẹ, giết vợ con vậy.

Ngài Khổng Tử có dạy rằng :

- “**Văn kỳ thịnh bất nhẫn thực kỳ nhục, kiến kỳ sanh bất nhẫn kiến kỳ tử**”.

Nghĩa là :

- **Nghe tiếng kêu la của con vật, không nỡ ăn thịt nó, thấy nó sống không đành thấy nó chết.**

Như vậy, người có tâm từ-bi hay có lòng nhân ái đều không nỡ sát hại người hay vật. Khi ta giết hại một người hay một con vật, thì sự OÁN HẬN của họ tràn trề. Họ vì cô thế, vì yếu sức nên bị ta giết hại, thì cái OÁN HẬN từ nơi tâm của họ đã thấm vào tất cả nội tạng, máu thịt của họ trở thành “độc tố”. Vì chỉ ăn cái XÁC của họ, còn cái HỒN thì tính sao? họ ôm một khối CẤM HẬN đó, nên HỒN họ không được siêu, theo ta đòi đòi, trăm kiếp, ngàn kiếp chờ gặp dịp để báo thù, đòi xác lại.

Một thí dụ khác, như một người mẹ mới sanh con, đưa bé bú sữa mẹ. Trong khi người mẹ ghen tương hoặc buồn khổ, tức giận, oán hờn nên gào khóc hoài, đồng thời lại cho con bú trong suốt cả

năm dài oán hận đó, thì tất cả “độc tố” từ người mẹ sang hết qua đứa con, nếu gặp đứa bé sanh thiếu tháng, sức đề kháng rất yếu, sẽ phát bệnh rồi chết. Còn những đứa trẻ mà sanh đủ tháng, khỏe mạnh, thì từ từ rồi chúng cũng mang nhiều tật bệnh (*ngũ căn không đầy đủ*) tới già, chúng sẽ bị thua kém bạn bè, tánh tình trở nên hung dữ, và luôn mang nặng sự tủi hờn, buồn khổ cả một đời người.

Cũng thế, mỗi ngày ta giết hại, gieo cấy hận cho người và vật. Hễ ta giết bao nhiêu loài thì bấy nhiêu OÁN HỒN theo sát bên ta, mà không hay biết. Tích lũy lâu ngày, khối OÁN GIA, OÁN ĐỐI sẽ to hơn SỨC của ta. Họ chờ, họ đợi... kiếp này qua kiếp khác, đến khi nào hội đủ duyên thì chúng sẽ tấn công liền, không một cái gì có thể ngăn chặn được chúng cả. Sức NGHIỆP nó mạnh còn hơn sóng thần, lốc xoáy, chùng đó ta sẽ bị chúng “sát phạt” lại. Gieo NHÂN nào thì lãnh QUẢ đó không sai.

Tổ sư Diên-Vân đã than rằng :

“Thiên bá niên lai uyển lý canh,
Oán thâm như hải hận nan bình.
Dục tri thế thượng đao binh kiếp,
Thả thính đồ môn bán dạ thanh !

Nghĩa là :

“Hàng ngày giữa bát canh ăn,
Oán sâu bể thẳm hận bằng non cao.
Muốn hay binh lửa thế nào ?
Hãy nghe quán thệ tiếng gào đêm thâu !

Ta mang nhiều “bệnh” là vì trong quá khứ đã gieo nhiều nhân sát hại rồi. **Muốn hết bệnh mà lại đi giết hại thêm người, vật để trị bệnh, thì có ngược đời không?** càng tạo NGHIỆP SÁT bao nhiêu càng lao mình vào vòng bệnh khổ kiếp này qua kiếp khác bấy nhiêu. NHÂN QUẢ sẽ như thế nào ?

Phật dạy :

“Người thường sanh tâm sát hại, thì nghiệp bệnh, nghiệp khổ càng tăng trưởng, mãi xoay vần trong sanh tử, đọa vào 3 ác đạo (*địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh*) không có ngày ra khỏi”.

Phải biết, tất cả những loài sinh vật lớn nhỏ cũng thuộc vào hàng chúng sanh (*vì chúng từ loài người mà bị chuyển kiếp súc sanh*).

Có những sinh vật kiếp xưa là Cha, mẹ, ông bà, con, cháu, thân bằng quyến thuộc của ta, vì trong những kiếp làm người cha mẹ ta có tâm ác, tánh độc, nên mới bị đọa vào loài súc sanh”.

Kiếp này may mắn ta được làm người, mà “ác tánh” kiếp xưa vẫn còn, nên ưa thích giết hại loài sinh vật để ăn thịt sống, uống máu tươi.vv... đã vô tình mang thêm tội giết 7 đời cha mẹ (*thất thế phụ mẫu*) để lấy máu, ăn thịt rồi !

Để chứng minh cho những điều trên, Bảo Đăng xin ghi lại một vài chuyện khó tin, nhưng có thiệt đã gởi thư hỏi như sau :

Thưa cô Bảo Đăng, tôi tên thật là Từ văn Sự, người Việt gốc Hoa, được hơn 70 tuổi đời, hiện cư ngụ tại thành phố Madison, WI.

Ngày xưa tôi ở Chợ Lớn, sau đó tôi cùng gia đình định cư ở Mỹ vào năm 2004. Mới đây có một người bạn tặng cho tôi quyển kinh ĐỊA TẠNG đã được in ấn tống của Chùa Pháp Hoa ở thành phố Tucson, AZ.

Sau khi đọc hết quyển Kinh, nhất là ở phần cuối có mấy mẫu chuyện khó tin nhưng có thật, đã làm cho tôi kinh hoàng. Hôm nay tôi mạo muội viết thư này gởi đến Cô, mong nhờ Cô hoan hỷ giúp giải tỏa vài thắc mắc về diêm chiêm bao của tôi quá ư là kỳ lạ.

Cách đây vài năm trước, tôi thường chiêm bao thấy nhiều thú vật chạy rượt bắt tôi, vì khi còn ở VN nhà tôi thường nuôi rất nhiều heo, gà, vịt để bán lấy tiền nuôi gia đình. Tôi bị bệnh đau TIM cũng khá lâu, nên thường mệt, khó thở, và thỉnh thoảng hai chân của tôi đi đứng rất đau, nhiều khi ngủ tôi cảm giác hai chân tôi như bị TÊ LIỆT vậy.

Cách vài tháng gần đây tôi chiêm bao thấy có khoảng 7, 8 trẻ con mà toàn là trai cả, hình như chúng bị giết chết để “lấy tim” thì phải, vì không có đứa nào còn TIM cả, máu me chảy khắp người, mặt mày chúng xanh xao, thân xác khô gầy chỉ còn da bọc xương, chúng không đi nổi chỉ bò lết, kêu khóc rất ai oán. Chúng lết tới đưa tay với nắm áo tôi, đứa khác thì bò tới cố nắm chân, nắm tay tôi muốn nói điều gì đó, nhưng chúng không nói được ra lời, cặp mắt chúng đều đen xì nhìn tôi giận dữ, trông thật ghê rợn. Đám thú vật thì bu quanh cắn, xé thân tôi, đau quá tôi giật mình dậy thấy tay mình còn phủ phủ, chân đập lung tung làm mền rơi hết xuống đất.

Sau chiêm bao đó, cơn bệnh tim của tôi trở nặng hơn. Tôi uống rất nhiều loại thuốc Bắc có, Thuốc Nam có, cho tới thuốc Tây mà cũng không thuyên giảm chút nào cả.

Khi đọc xong hết quyển Kinh Địa-Tạng rồi, tôi như người ngủ mê vừa tỉnh thức. Sau nhiều ngày suy nghĩ mà vẫn không tìm ra giải đáp gì khả quan cho những thắc mắc của tôi cả. Nói thật với Cô, gia đình tôi có thờ Phật Bà QUÁN ÂM, thờ QUAN CÔNG mặt đỏ, thờ Cửu Huyền. Trong những ngày lễ lớn chỉ biết đi đến chùa đốt nhang lạy Phật rồi về, ngoài ra không hiểu biết chút gì về giáo lý của Phật hết. Nên tôi viết thư xin Cô giảng giải cho tôi hiểu. Hy vọng Cô sẽ trả lời giúp cho tôi, thành thật cảm ơn Cô.

Khoảng hai tuần sau, tôi nhận được vài quyển Kinh Sám Hối của Chùa do cô in ấn tổng, trong đó Cô có kèm theo tờ giấy với những lời chỉ dẫn tận tình phương cách tu tập riêng cho tôi. Cô đã giải thích “bệnh tim của tôi là bệnh nghiệp” nên phải thành tâm SÁM HỐI thì mới hết bệnh được. Cô còn nói trong quá khứ tôi đã giết người, hại vật để lấy TIM, ở kiếp này cũng còn làm nghề buôn bán thú vật. Gieo nhân nào thì trả quả đó !

Thưa Cô,

Sau bao ngày tôi đã tu tập đọc SÁM HỐI THẬP NHỊ DANH, đọc kinh ĐỊA TẠNG và TRÌ CHÚ DIỆT TỘI y như trong quyển Sám hối dạy, mặc dù chưa biết rõ mình đã gây tạo những nghiệp gì ? tôi có khẩn xin cho biết để tôi Sám Hối. Có lẽ nhờ tâm thành của tôi khẩn cầu, thì một giấc chiêm bao đã làm cho tôi thật vô cùng kinh khiếp. Thật là khó tin, ngoài sức hiểu biết của tôi, nhưng sự thật đã xảy ra như sau :

-Kiếp xưa Tôi là một thầy giáo dạy tiểu học cho những đứa trẻ từ 6 tuổi cho tới 12 tuổi. Trong thời gian dạy học tôi đã mang chứng bệnh đau tim rất nặng và vài cái bệnh nan y khác nữa. Không biết nguyên nhân như thế nào mà tôi đã lén bắt cóc 7, 8 đứa trẻ trai khoảng 6, 7 tuổi. Tôi giết từ đứa một lấy máu tươi uống, lấy tim để sắc thuốc trị nan bệnh, rồi chôn chúng ở sau vườn nhà. Chắc vì trong thời đó không có truyền bá chánh pháp để tu hành chi cả, nên mới giết bọn trẻ để chữa bệnh. Nhưng bệnh không thấy thuyên giảm mà lại tăng lên gấp bội.

Sau đó tôi bị phát giác, dân làng và cha mẹ của chúng trẻ lôi tôi ra giữa công chúng, họ xúm lại dùng cây, gậy, sắt đánh đập tôi như tử cho tới không còn nhận ra mặt mũi tôi đâu nữa. Tôi còn nhớ có một người đàn ông mặc toàn y phục trắng kêu tên tôi rồi đã tự tay bẻ hai chân tôi gãy ra làm hai. Hôn tôi ra khỏi xác tưởng đâu đã yên, tôi bị hai ông quý Ngưu đầu Mã diện (là đầu trâu mặt ngựa) lôi tôi đi, sợ quá tôi phát lên kêu lớn PHẬT BÀ QUAN ÂM, PHẬT BÀ QUAN ÂM... Tôi giật mình tỉnh dậy, còn nghe tiếng của tôi kêu lớn tên của Phật Bà, áo ướt đầm mồ hôi, tôi nằm liệt luôn mấy ngày. Tôi không ngờ rằng tôi lại quá độc ác như thế ! Tôi không dám kể sự việc này cho bất cứ ai biết cả, họ không tin còn cho tôi là khủng điên nữa. Chỉ có Cô mới hiểu và giúp được cho tôi thôi. Tôi nghe rất rõ họ kêu tên tôi là DƯƠNG TRƯƠNG DUNG đó cô.

Vậy là 8 đứa nhỏ mà tôi thấy trong giấc mơ trước kia, đích thật là mấy đứa nhỏ mà tôi đã giết phải không Cô. Còn hai chân tôi bị đau hoài là vì bị bẻ gãy chân, bị đập bể đầu, nên kiếp này tôi vẫn bị bệnh đau Tim, đau chân và đau đầu kinh niên, nên đầu óc của tôi nó cứ ngu khờ, đơ đơ ra, không nhớ mình nói gì, làm gì, nên tôi bị vợ mắng chửi hoài. Xin cô giải thích thêm cho tôi biết về nghiệp quả của tôi, và chỉ cho tôi phương cách tu tập đúng pháp để giải tỏa những OÁN NGHIỆP này, tôi xin chân thành cảm ơn Cô thật nhiều.

Thưa cô,

Sau khi tôi nhận được những lời chỉ dạy của cô về phương cách Sám Hối, trì Chú, niệm Phật rồi đem hết công đức tu hành mà hồi hướng cho những người mà tôi đã ăn thịt, uống máu, ăn tim. vv...nhất là mấy đứa nhỏ, nghĩ lại thật tội nghiệp quá. Tôi chỉ thành và hết lòng ăn năn, tôi lạy sám hối mỗi ngày hai lần, làm một việc lành gì tôi cũng hồi hướng hết cho chúng trẻ, và súc vật, cầu xin chúng tha thứ tội lỗi cho tôi. Tôi nguyện sẽ không bao giờ làm ác, giết hại sinh vật nữa, và sẽ tiếp tục Sám hối cho tới hơi thở cuối.

Mãi đến tối hôm qua, tôi ngủ mới thấy chúng lại, lần này chúng không còn giận dữ và xấu xí nữa, nhưng đi đường vẫn chưa được, thân xác vẫn còn khô cằn, máu tim vẫn còn chảy. Tôi phải làm gì, thưa cô ?

Tôi nhận thư cô giảng dạy rằng :

“Thưa bác, qua nhiều kinh nghiệm mà Bảo-Đặng đã tự “GIẢI NGHIỆP” cho bản thân rồi, Bảo-Đặng xin nói rõ hơn để Bác hiểu mà thực hành đúng như pháp, thì mới mong cứu giải được “ÁC NGHIỆP” của bác.

Bởi vì chúng nó đã bị mất tim, nên HỒN chúng không thể khỏe mạnh được. Người sống cần phải có ngũ tạng đầy đủ mới sống khỏe được, thì đối với hồn chết cũng cần đầy đủ y như khi sống vậy. Những vong linh chết thảm như bị chết dưới nước, chết cháy, chặt đầu, chặt tay chân, bị xiềng xích tay chân, hoặc bị lấy mất ngũ tạng, bị lấy mất hết máu.vv...thì hồn họ vất vưởng với cái “bóng ma” tàn tật, tứ chi không đầy đủ, không máu, không ngũ tạng. Họ lê lết tìm kiếm khắp nơi những người đã giết hại họ để đòi nợ máu và đòi lại những gì mình đã cướp trên thân thể của họ. Vì họ chết trong cơn đau đớn kinh hoàng, đầy oán hận, nên không còn “trí giác” để phân biệt đúng sai nữa. Trước khi nhắm mắt, họ chỉ thấy được mặt của người đang giết họ mà thôi. Họ không có nhớ những việc phải quấy đã xảy ra chi cả, mà chỉ ôm mãi những OÁN HẬN đầy đau đớn đó, rồi tìm cách để trả thù, đòi mạng. Có ai thiếu tiền mình còn đòi cho được, huống chi là mạng người ?

Nếu như giết hại quá nhiều người và vật, thì nhiều cái OÁN sẽ kết thành một khối lớn, trở thành một SỨC NGHIỆP ÁC cực mạnh. Không có một cái gì có thể cản nổi sức nghiệp này cả. Nếu như làm được, thì chư PHẬT, chư đại BỒ-TÁT không có đứng nhìn chúng sanh trả nghiệp mà rơi lệ ! Cho nên, muốn giải tỏa “OÁN NGHIỆP” thì không phải dễ như người đời nghĩ.

Trong Kinh dạy, nếu “CHỈ THÀNH” niệm Phật với “cái tâm TRONG SÁNG” thì sẽ tiêu trừ được 80 ức kiếp sanh tử, tiêu trừ nghiệp chướng, và trước phút lâm chung mà “NHẤT TÂM” niệm được 10 niệm (100 câu) danh hiệu đức Phật A-DI-ĐÀ thì sẽ được VÃNG SANH.

Nghe qua thì thấy dễ, niệm Phật cũng dễ, nhưng niệm cả đời mà tại sao nghiệp chướng ngày càng tăng chứ không giảm chút nào vậy? TÁNH VẮN SÂN SI không thay đổi, TÂM TỬ BI không phát chút nào? HẠNH BỒ TÁT cũng vẫn chưa làm được, lấy gì để cứu độ mình (trong nhà thì chứa đầy ma quỷ), thì làm sao cứu giúp người. Đâu phải chỉ tu vài ba tiếng đồng hồ rồi hồi hướng cho chúng sanh sông trên đầu môi chót lưỡi ? chỉ có những bậc Tổ-Sư mới làm được thôi.

Ngày xưa Bác lấy tim của chúng, thì giờ bác phải trả lại tim cho chúng đi, thì nghiệp quả này mới được giải trừ. Mắc nợ thì phải trả thôi. Mình lấy cái gì của người thì trả lại cái đó. Thiếu một đồng, hoặc một lời nói phỉ báng, mắng chửi người lành cũng phải trả đó bác, thì hướng hồ chi là

“trái tim, trái mật, máu huyết” của người ? Bác đã lấy mất sự sống của một mạng người, thì đâu phải là NGHIỆP NHỎ ? Có lẽ, lúc trẻ Bác có đi chùa lạy Phật, thờ đức QUÁN THẾ ÂM, nên khi Bác bị “Nguru đầu Mã diện” bắt, mà còn nhớ niệm danh hiệu của BỒ TÁT, nên bác mới được thoát cảnh địa ngục đấy. Vậy bác phải trả lại TIM cho chúng đi, bom máu mới cho chúng, rồi chữa lành vết thương, thì chúng sẽ khỏe mạnh lại như xưa. Nếu bác không làm thì kiếp kiếp chúng sẽ không có tim, không thể đầu thai được, mà nếu có đầu thai lại làm người cũng bị thiếu tim đó bác. Sinh ra đời cũng sẽ chết liền không sống được (*bác cũng thấy có nhiều đứa nhỏ vừa sinh ra thì chết trong nôi sao, có đứa ngũ tạng và lục căn không đầy đủ, phải mang bệnh, tật nguyên suốt cả đời*). Riêng bác cũng sẽ bị đau tim mãi mãi, kiếp nào cũng bị, cho đến khi nào bác chịu trả lại cho chúng nó, thì mới dứt.

Cha mẹ của chúng ở kiếp này là những người đã giết hại chúng đấy. Vì phước lộc của họ còn lớn, chúng không trả thù được, nên đầu thai vào làm con vẫn mang theo cái thân chết của kiếp trước như tàn tật, bệnh hoạn để hành hạ cha mẹ chúng trả “oán thù” kiếp xưa. Thiếu tiền của thì trả lại tiền của, thiếu nợ “tình” thì sẽ “khổ vì tình”, nợ máu thì trả lại bằng máu (*bị con cái giết chết*), gieo nghiệp gì thì trả nghiệp đó. Khi nào trả xứng với cái “OÁN NGHIỆP” rồi, thì chúng tự ra đi.

Bảo Đăng còn nhớ Ba của Bảo-Đăng thường nói :

- **Con là nợ, vợ chồng là oan gia, cửa nhà là nghiệp báo !**

Sau khi nghe cô giảng giải. Tôi vẫn không hiểu, nên đã hỏi lại Cô : -Tôi lấy tim đâu mà trả bây giờ, chúng chết rồi, thì làm sao cho máu được, và chữa lành vết thương cho chúng đây ?? xin Cô mở lòng từ bi chỉ dẫn cho tôi hiểu thêm, tôi hứa sẽ làm đúng như điều cô chỉ dạy.

Cô chỉ dạy tiếp rằng :

- Không phải ai cũng làm được cả, được hay không đều tùy thuộc vào cái TÂM của bác có thật sự biết lỗi, biết ăn năn, có thật sự hối cải hay không. Có chấp nhận mình là người quá “ác” không, thì mới biết sợ, mới cảm nhận được cái tâm đau khổ của họ ? thì mới cứu giải được.

Những năm trước đây, Oán nghiệp kéo đến đời nợ, lúc đó Bảo-Đăng cũng tự hỏi: *không biết phải giải như thế nào? trả bằng cách nào? làm sao xoa dịu vết thương, nỗi khổ cho họ, vì tất cả đều không có xác thân*”, mà cái THỨC (hồn vía) của họ cũng phải cần có đầy đủ như lúc còn sống sao?

Trong Kinh dạy :

Thân thể của người trước phút lâm chung rất là đau đớn, tứ chi rã rời, vì thế tránh không nên đụng chạm, hoặc tắm rửa chi cả, sẽ làm cho họ đau mà mất chánh niệm, không được sanh vào cõi lành. Cho nên, khi Hộ-niệm cho ai, luôn giúp cho thần thức của họ an vui, tâm thể nhẹ nhàng, buông bỏ mọi giận tức, sầu khổ, trước mắt họ chỉ thấy cảnh Cực Lạc, cõi Trời, cõi Người. Để giữ được tâm an lạc, thì không mất chánh niệm, mới bảo đảm được siêu, thoát khỏi 3 ác đạo.

Còn như bị chặt chân tay, bắn bể đầu, ngũ tạng không đầy đủ (*bị cướp mất, hoặc bố thí cho nhà thương*), bom nổ phanh thây, bị người giết hại, bị trấn nước chết một cách thê thảm, quá đau đớn, quá cảm hờn, quá tủi nhục khi tắt hơi thở cuối. Thần thức sẽ bị đọa lạc vào 3 ác đạo, hoặc làm hồn ma vất vưởng đi tìm kẻ thù để đòi lại những gì đã bị cướp mất. Khó mà được Siêu thoát lắm.

NGHIỆP thì trùng trùng, vô kể số, mỗi nghiệp đều khác, oán thù, cảm hận nặng hoặc nhẹ, và sự đau khổ của họ nhiều hay ít cũng khác nhau. Vì thế, tùy mỗi nghiệp của mỗi người mà Bảo-Đăng chỉ dẫn phương cách tu tập, và thực hành để tự giải cũng đều khác nhau nữa, không thể áp dụng phương cách giống nhau được.

Cho nên, ở trên trang giấy nhỏ hẹp này, Bảo-Đăng không thể hiển bày hết tất cả các phương

cách để “giải tỏa” được, nó đa dạng, và nhiều tướng trạng khác nhau, nhiều lắm, nhiều lắm quý vị ạ, không thể nào kể ra cho xiết. Bảo-Đăng chỉ ghi sơ lại những kết quả của những người đã chí thành, và đã thực hành đúng như pháp, tất cả đều đạt được kết quả tốt., nghiệp quả được dứt trừ, bệnh căn thuyên giảm, tâm thể nhẹ nhàng, tu hành tinh tấn trở lại, nhất là không còn móng tâm làm ác nữa. A-DI-ĐÀ PHẬT !

1/- Bác TUẤN ở VN đã kể lại rằng : - Sau khi được Cô chỉ dẫn rồi, tôi dốc hết lòng mà sám hối hai, ba thời một ngày, trì Chú diệt tội, niệm Phật và nguyện sẽ sửa tâm, đổi tánh. Rồi tôi đem cho hết những hủ rượu rần đó. Giờ nhìn lại mấy hủ đó thấy nổi da gà. Tôi chấp tay thành tâm sám hối với chúng, thề sẽ tu hành chân chánh. Tôi đi mua đầy đủ quần áo thiết đồt cho đứa nhỏ rồi. Con gái tôi thuyết pháp cho chúng nghe về NHÂN QUẢ, cho chúng uống nước Chú. Đêm đó tôi thấy các thú được trở lại thân cũ, con khi được thành người, thân xác đứa bé sống lại, tôi xin lỗi, nó chỉ tôi bảo rằng:

- Nếu xin lỗi mà hết tội thì dễ quá ! giết người rồi xin lỗi, mạng người sao rẻ thế ! phải làm cái gì lớn hơn nữa mới xứng với cái tội giết hại chứ !

Sau đó, Tôi và con gái tụng kinh Địa-Tạng, trì Chú diệt tội, đọc kinh sám hối, cúng dường in kinh Sám Hối để hồi hướng cho tất cả chúng nữa. Con gái tôi quy y Tam Bảo cho chúng, rồi cùng nhất tâm niệm Phật, niệm Bồ-Tát, Địa-Tạng Bồ Tát (như cô đã chỉ dạy). Trong khi đang niệm tới Địa-Tạng Bồ-Tát, mắt tôi mở không lên, mơ màng thấy đứa bé bay lên theo Bồ-Tát, còn lại tất cả thú vật bay theo Ngài Địa-Tạng hết. Giật mình tôi quỳ lên lạy Bồ-Tát, lạy Địa-Tạng cảm tạ ơn quý Ngài. Tôi giờ rất khỏe, hết đau bụng, tâm nhẹ hẫ, ăn, ngủ tốt, gia đình chúng tôi xin nhớ ơn Cô. A-DI-ĐÀ PHẬT.

2/- Bác TỪ VĂN SỰ ở WI (D.T. Dung) kể lại rằng : - Tôi đã hết sức mình làm tất cả những gì cô bảo cần phải làm. Sám hối mỗi ngày cầu xin tha thứ, mua thuốc bổ máu cho mấy đứa nhỏ, thức ăn nhiều thứ, đồt quần áo thiết, đồ chơi. Có một việc mà tôi vẫn làm chưa được cô ơi ! cách cô dạy trả tim lại cho chúng quá ư là khó làm, cả một tuần lễ rồi mà tôi vẫn chưa làm được, tôi sẽ cố gắng qua chùa xin cô chỉ dạy. Tôi đã mạo muội xin cô giải giúp dùm tôi, cô trả lời :

- Bác là người móc tim của chúng chứ đâu phải Bảo-Đăng! thì Bảo-Đăng lấy tim ở đâu để trả. Bác đã lấy máu, móc tim họ bằng cách nào, thì bác lấy “tim” ra trả lại cho họ bằng cách đó. Cũng giống như một cuộn phim quay ngược vậy. Cố gắng lên bác, Bảo Đăng biết bác làm được.

Tuy Cô nói rõ vậy mà tôi vẫn chưa biết phải làm thế nào, trí huệ của tôi thật tối. Cô thấy tội nghiệp nên dạy, khi nào tôi bắt đầu vào tu để trả tim cho họ thì gọi cho Cô, để cô giúp vài lời Pháp khuyên chúng trẻ :

–“Đây là Bồ-Tát Giới Bảo-Đăng có mấy lời với các người, hiện đang có mặt trong người của ông Dung. Trước khi các người đầu thai làm người của kiếp đó, 8 người cũng đã giết hại ông này, cũng móc tim, uống máu ông nên mới bị cái quả y như vậy. Gieo nhân nào thì lãnh quả đó, giết hại người nào thì sẽ bị người đó giết lại y như thế, không sai. Lấy đức báo oán, oán tiêu tan, mà oán báo oán thì oán chất chồng. Các người nên xả bỏ mọi Oán thù thì mới dứt được Oán nghiệp của hai bên. Các người cũng mang tội giết hại người. Trong mấy kiếp vừa qua, các người làm hồn ma vất vưởng không có tu hành, không có tạo nên phước đức chi hết, thì lấy gì để hồi hướng cho những người đã bị các người giết khi xưa ? bản thân các người còn đang bị đọa lạc mà ?

Ông DUNG kiếp này được làm người, nhưng “nghiệp tiền thân kiếp trước” của ông Dung thì chưa giải. Ông đã biết lỗi, biết sám hối với các người, biết trì Chú, niệm Phật, còn in kinh hồi hướng cho các người nữa. Đức QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT là mẹ của ta, nếu các người chịu xả bỏ hết

mọi hận thù, chí thành sám hối, niệm QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT sẽ được mẹ ta đến cứu độ cho.

Các người nên nghe lời khuyên của ta theo BỒ-TÁT tu hành thì mới thoát khổ, mới được thăng thiên hoặc đi đầu thai làm người. Có cuộc sống mới, có cha có mẹ, chứ đừng có ở lại làm hồn ma vất vưởng đói, lạnh, còn bị chúng quỷ dữ bắt đánh đập thì khổ lắm, đã khổ lại càng khổ hơn.

Các người chịu XẢ thì Tâm sẽ nhẹ nhàng, mới bay lên cao được, càng xả bao nhiêu, tâm càng nhẹ, càng bay cao bấy nhiêu. Nếu các người vẫn ngoan cố ôm chặt không chịu xả bỏ, thì nó nặng, mà nặng quá sẽ “trì” các người xuống ba ác đạo. Vì tâm của các người “muốn đọa” chứ không muốn siêu, cho nên Phật, Bồ-Tát có muốn cứu, cũng không sao “kéo” các người lên được.

Các người chưa đủ khổ sao? mà còn muốn thêm khổ nữa à. Người có trí đi tìm cái vui, an bình, ai đi tìm cái khổ chứ. Còn Ông Dương T.Dung này nữa, nãy giờ ông ở trong người của ông Sự có nghe, có hiểu, có biết rõ các tội ác của Ông không? trước mặt chúng nhỏ, ông phải làm gì để chuộc tội đây? Tôi thay thế mấy đứa nhỏ đánh ông 10 roi để trị tội, một roi của Bảo-Đẳng bằng 100 cây.

Tôi quỳ xuống nhận 1.000 roi, chấp tay lạy chúng sám hối, xin tha mạng, hứa sẽ theo cô tu hành, bỏ ác, làm thiện, in Kinh hồi hướng hết cho chúng. Cô liền trì Chú cho chúng nghe một hồi. Cô bảo tôi nhất tâm trì chú hoai, rồi “quán tưởng” cho thật tốt...không được nói hay hỏi gì hết.

Cô bảo chúng :

- Nước chú của Phật nè, các người uống đi cho tỉnh táo thì mới đi với Bồ-Tát được.

Rồi cô quy- y Tam Bảo cho 8 đứa nhỏ với Pd. Đẳng-Minh, Ông D.T.Dung Pd. Đẳng-Dung, và tất cả thú vật cũng có mặt với Pd. Thiện Tánh. Cô trì chú tiếp....thật lâu vậy đó. Trong tâm tôi thầm hứa là sẽ tu hành, in Kinh hồi hướng cho chúng hoai cho đến khi tôi chết mới thôi.

Cô bảo tôi trì chú tự trị hai chân gãy của ông Dung cho lành lại, nếu không ổng sẽ không đi được, đâu, mặt nữa, lấy nước chú rửa mặt, gội đầu, trong khi cô trì chú lớn phụ giúp cho tôi thêm thần lực. Xong rồi, tôi bắt ấn, miệng trì Chú một hồi tôi ngủ gục hồi nào không hay biết. Tôi chợt thấy chúng trẻ vui mừng lắm, đi đứng khỏe mạnh bình thường, mặt mày sáng sủa ra, ngay chỗ tim chúng không thấy có máu nữa, chúng cũng chấp tay sám hối, đám thú cũng lắng nghe, có nhiều con thú đã được chuyển thành những đứa con nít nữa.

Cô chuyển qua niệm BỒ TÁT, chúng đồng niệm theo Cô. Chúng vui vẻ chỉ tay lên Trời, tôi ngó theo thấy Bồ-Tát đang đứng trên hư không chờ, tất cả trẻ nhỏ quỳ đánh lễ cảm tạ Cô, xong chúng nắm tay nhau bay thẳng lên theo Bồ-Tát. Tôi rùng mình một cái ngó lên thấy một ông khoảng ngoài 50 có râu, phóng ra từ trên đầu tôi cũng bay theo Bồ-Tát. Đám thú còn lại theo ngài Địa-Tạng hết. Giật mình mở mắt ra thấy hai tay tôi vẫn còn kết ấn, miệng còn đang niệm ĐẠI BI QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT. Tiếng niệm ĐỊA-TẠNG của cô vẫn vang rền. Tôi cho cô biết họ thẳng hết rồi, thấy ông Dung đâu, mặt, mũi, chân tay lành mạnh, cảm ơn Cô.

Trong kiếp này, tôi may mắn gặp được Cô, nhất là thấy được BỒ TÁT, ngài đẹp tuyệt trần, thân của BỒ-TÁT trong suốt như lưu-ly vậy. Phật, Bồ-Tát thật là hiển linh, có ai sẽ tin tôi đây ! tôi có khùng điên không ?

Một điều mừng nữa là, kỳ này tôi đi khám bác sĩ cho biết, bệnh tim của tôi có khả quan hơn trước, đúng vậy, tôi không còn mệt mỏi và đau tim nhiều như trước nữa. Thân tâm nhẹ nhàng không còn nặng trĩu, ăn được, ngủ được, đầu óc có tỉnh táo hơn, bớt đơ đơ rồi, mấy bạn già của tôi khen dạo này thấy tôi khỏe ra, tôi chỉ trả lời “nhờ may mắn nên tìm được đúng thuốc”. Có lẽ tôi thấy được Pháp thân lưu-ly của BỒ TÁT nên tôi hết bệnh, hay là Hôn ông Dung (tiền thân của tôi) đã được giải tỏa oán nghiệp, trị hết bệnh cho ổng và một tiền thân tôi được siêu chưởng? Tôi nguyện sẽ tinh tấn tu hành, làm mọi việc lành để hồi hướng cho những người mà tôi đã giết hại, chỉ mong sao họ tiếp tục tha thứ cho tôi. Tôi nguyện khi lâm chung tôi sẽ được theo BỒ-TÁT để tu tập. Và tôi không quên cảm ơn Cô đã giúp cho mấy đứa trẻ, tất cả thú vật, và ông Dung được siêu thoát.

Chút nữa tôi quên mất,

Thưa Cô, tôi có một người anh Họ ở VN, lớn hơn tôi 3 tuổi. Lúc còn trẻ ông ấy chuyên sống nghề bắt Lươn, Rắn để lấy MẬT làm thuốc, ngâm đủ thứ loại thuốc rượu rắn bán rất là nhiều. Khi lớn tuổi ông ấy mắc chứng bệnh mà không có thuốc chữa. Bụng ông to tướng, mà thân thể gầy đét, da dẻ xanh xao, không phải vì ăn uống không được, trái lại Ông ăn rất là nhiều, nhiều hơn người thường ăn nữa, tâm trí lại cứ đơ đơ ra, nhiều khi không nhận biết mình là ai nữa. Ngủ ông thường la hét, giãy giụa dữ lắm, thức dậy là ông bị bệnh suốt cả tuần, khi khỏe được vài ngày là ông bị lại giống như vậy cả bao năm trời.

Hai năm trước, tôi có dịp trở về quê nhà thăm gia đình, có đến thăm ông ấy, cũng may lúc tôi đến ông hơi khỏe một chút, nên đã cùng tôi uống trà nói chuyện. Hình như ông đã giấu căn bệnh này với vợ con, vì ông chờ người nhà đi ra ngoài hết ông mới kể cho tôi nghe căn bệnh của mình như sau :

- Chú biết không, hôm nay tôi khỏe, và tỉnh táo được một chút mới nói chuyện với chú được đó, tôi không dám ngủ nhiều, vì mỗi khi tôi nằm xuống ngủ là chúng (đám lươn, rắn) cắn, xé thân xác tôi, chúng hút máu tôi mỗi đêm, hễ tôi nuốt bất cứ miếng cơm nào vào bụng là chúng đớp liền. Cho nên tuy tôi ăn nhiều nhưng vẫn ốm yếu giống như tôi không có ăn hột cơm nào vậy, hôm nào mà ăn không đầy đủ để cung cấp cho chúng thì tôi bị đau bụng kinh khủng. Trong người tôi chỗ nào cũng có chúng cả. Trong não của tôi cũng có chúng, làm cho nguyên cái đầu bị rêm nhức, tinh thần của tôi không còn biết suy nghĩ được gì cả. Khi thì tỉnh táo, khi thì cứ đơ đơ ra như kẻ ngu dân vậy. Sợ quá tôi phát bệnh luôn, tôi đã ngưng hành nghề lâu rồi. Chắc tôi không còn sức để chống chọi nữa chú à !

Lúc đó tôi không biết phải khuyên như thế nào, chỉ an ủi vài lời thôi. Vài tháng sau ông qua đời, vợ ông cho biết rằng :

-Ông chết rất thảm khốc, ông kêu la dữ lắm, giãy giụa, vừa khóc vừa la, có khi nghe ông nói “tha cho tôi, tha cho tôi....” thân xác ông tím bầm sưng phù hết chảy máu ra ngoài, như có con gì cắn nát bấy vậy. Cả người và bụng ông phình chướng to lên, mắt trợn tròn, miệng méo xẹo, trông rất ghê sợ, tay chân co quắp lại, mùi thối đã xông ra cả tuần trước khi chết rồi, nên phải chôn liền trong 24 giờ.

Thưa cô, sau khi được học hiểu và được cô dẫn giải cho oán nghiệp của tôi rồi, giờ tôi mới hiểu tại sao ông ấy bị như vậy. Nếu như tôi gặp cô sớm hơn có lẽ cô đã cứu được ông ấy rồi. NHÂN QUẢ không sai chút nào, khi sống gieo nhân gì thì trước khi chết phải trả nghiệp đó, cái chướng duyên khiến không cho gặp Minh sư.

Vậy xin hỏi, ông ấy chết sẽ thác sanh vào cõi nào, có phải SỨC SANH không thưa cô?

Kính chào Cô, Tôi TVS

.....

Một chuyện kể tiếp cũng lại khó tin, nhưng có thiệt của bà **TỪ HI THÁI HẬU**.

- Từ-Hi Thái-Hậu –tên thiệt là Diệp-Hách-Na-Lạp Thị (người Mãn-Châu) tiến cung thời vua Hàm-Phong đời nhà Thanh khoảng năm 1861 – 1908. Hồn bà đã mượn miệng và lời nói của một Phật tử đang có mặt tại chùa cho Bảo-Đăng và mọi người biết, bà nói rằng :

-Tôi xin thành tâm sám-hối cho những tội lỗi của tôi đã gây tạo nhiều nghiệp ác giết hại người, giết hại thú vật trong thời gian làm Hoàng Thái-Hậu. Đến nay hồn của tôi vẫn chưa được siêu thoát, vì phải trả những “oán-nghiệp” này. Còn được chút phước duyên nên chưa bị đọa vào 3 ác đạo, tôi đã lang-thang bay lạc đến chùa Pháp-hoa, tôi xin Cô Bảo-Đăng cứu giúp cho tôi được siêu thoát. Tôi quy-y Tam-Bảo với Pháp-Danh là Đăng Từ-Hy, Cô đã hộ niệm cho tôi được Thăng Thiên vào ngày 2/1/2016 lúc 2 AM.

Bảo Đăng hỏi bà: - Vậy, Tại sao không ở trên thiên giới mà lại trở xuống ?

Bà đáp : - Vì nghiệp sát của tôi còn quá ư nặng nề, tiếng Oán-than vang lên tới Trời, tôi mới vào cõi Trời chưa được nửa ngày, Oán nghiệp đã tự kéo tôi trở xuống trần. Hàng ngàn con “thú” đã bao

vây tôi cắn, xé, còn người thì đánh đập hành hạ tôi thật vô cùng đau đớn, không khác gì địa-ngục làm cho tôi sợ quá, tôi chợt nhớ đến Chùa đến Cô. Còn được chút sức tàn tôi cố lết về tới chùa. Tôi lạy Hộ-Pháp cho tôi vô chùa, để xin Cô cứu giúp cho tôi giải những Oán nghiệp này. Tâm nào tôi bị mê nhiều hơn tỉnh, đau quá không còn biết gì nữa cả, xin cô từ bi cứu giải cho.

Bảo Đăng cho bà biết :

- Suốt một tuần nay BĐăng đã bị cắn 2 bắp chân, 2 bắp đùi (nghe rõ tiếng cạp rột, rột), cắn khắp người, lên tới óc (lúc nào cũng như thế đâu), bị nóng khắp đầu (giống như bị hàng ngàn con Ong chích vậy). Khắp người mỗi mọt, lạnh nóng lạ thường, bụng thì to phình lên nặng trĩu, ê-âm khắp người. Nhất là hai đầu gối sưng to, đau đến nỗi không thể bước lên hoặc bước xuống được. Uống thuốc, trị mọi cách cũng không giảm chút nào, đi đứng phải có người đỡ, ngồi cũng không xếp bằng được.

Qua những kinh nghiệm trước, BĐăng biết nghiệp tiền kiếp đến đời mà chưa biết nghiệp gì, mới trì chú khấn BỒ-TÁT xin cho biết để con giải oán nghiệp này, nếu không thì con không làm Phật sự được nữa.

BĐăng kêu tất cả đệ tử, huynh đệ có mặt lục tra xem những con thú này thuộc về của ai ? những tiếng kêu...zì...zì...giống tiếng của loài Ong...mà BĐăng nghe được. BĐăng nghi ba bốn người mà hay dùng Mật Ong, liền la lớn kêu tên từng người ra, không thấy động tịnh gì cả, đến tên thứ tư Bảo Đăng tức quá la lớn :

- Cắn xé đủ rồi nha ! nếu đúng các người đã bị bà Từ-Hi Thái Hậu ăn thịt, giết hại các người thì cuối tuần này Ta sẽ giúp cho tất cả được siêu thoát. Nếu còn cố tâm cắn xé nữa làm cho hai chân Ta đau nhức không đi được, cả mình đau không làm Phật sự được, thì các người sẽ bị đọa xuống âm phủ mãi không được siêu thoát đó, còn bị tan hồn nữa, có hiểu không ?

Mâu nhiệm thay, tất cả ngừng cắn, im ru luôn... bót đau nhức, đi đứng đỡ phần nào, nhưng người và đầu vẫn còn nóng. Cuối tuần ngày 4 tây BĐăng đi mua sắm quần áo, thức ăn, hoa quả, bánh kẹo. Kêu tất cả huynh đệ lên phụ một tay, Bảo Đăng kết ấn trì chú triệu bà Từ-Hi lên chánh điện, hỏi tại sao Bà lại trở xuống trần?

BĐăng đưa nước chú cho bà uống để giúp cho bà tỉnh táo hơn và giảng pháp khai thị cho Bà hiểu về nhân quả. Bà dập đầu trước Tam Bảo khóc lạy thưa rằng :

- Khi xưa tôi không hề biết gì về Nhân quả cả, nghĩ rằng vật dưỡng nhân, nên mới giết hại quá nhiều thú vật, lấy máu, lấy sừng tê giác, lấy nhung hươu, lấy mật của Ong Chúa để làm thức ăn bổ dưỡng và làm đẹp cho da.vv...

BĐăng lớn tiếng nói: - Cái bụng chứa được bao nhiêu mà bắt giết thú để làm 100 món thức ăn mỗi ngày ? có ăn hết không ? làm đẹp cho da rồi cũng già xấu, bổ dưỡng cách mấy rồi cũng chết, côi nào sẽ rước bà ?

Tôi cúi đầu lắng nghe. Trong đời làm Hoàng Thái Hậu chưa có ai dám la mắng Tôi nặng như vậy cả !

Rồi Bảo-Đăng kêu Pt. ĐThông liệt kê ra tất cả thú vật đã bị giết hết trong một khu rừng để ăn thịt. Tất cả mỗi thú đều được kêu tên ra, thì lập tức hồn chúng ở khắp nơi nghe kêu kéo đến hàng đàn, hàng đàn xúm lại cắn xé, mổ vào đầu, mặt tay chân bà. Ôi ! thật vô cùng ghê sợ: - Vô số Chuột, cá, rắn, voi, heo, ngựa, dê núi, dơi trắng, khỉ, sâu, trứng chim công, sừng tê-giác, mật Ong chúa (làm kem dưỡng da), thỏ, nhung hươu, tổ chim yến và tất cả những thú vật khác đã bị giết để chế biến làm nhiều thức ăn hằng ngày, như Đông Trùng Hạ Thảo.vv...Những người bị tra tấn, giết hại trong cuộc đảo chánh vào năm Tân Dậu. 8 vị cố mệnh đại thần trong cuộc tranh giành quyền nhiếp chính, bao gồm người đứng đầu là : - Túc-Thuận Trị xử tử, 2 người bị ép tự sát, và 5 người còn lại cùng phe cánh của họ bị bắt giam tới chết. Những người nổi tiếng bị giết, được sử sách ghi lại gồm có : - Đàm Tự-Đồng, Khang Quảng Nhân, Lưu Quang Đệ, Lâm Húc, Dương Nhuệ, Dương Thâm Tú. 2000 binh lính và người nước ngoài bị giết trong cuộc khởi nghĩa Hòa-Đoàn.

Những thái giám, quan lại, phi tần, cung nữ bị xô xuống giếng cũng đều được Bảo-Đăng kêu hết tới chùa.

Có cả Từ-An Thái-Hậu và Vua Quang-Tự đã bị bà thuốc bằng thạch-tín (thuốc chuột). Hiếu-Thiết-Nghị Hoàng-Hậu bị bà ép tự sát. Trân-Phi là phi-tân của Vua bị bà sai thái giám Lý-Liên-Anh xô xuống giếng. Những dân chúng, binh lính, quan lại bị chết khi xây Di-Hòa cung (cho mùa hè). Những người bị chết khi xây hồ Côn-Minh bao quanh biệt điện mùa hè và chiếc tàu xây bằng đá.v.v...tất cả vong linh người, thú đều có mặt tại chùa ! số đông không thể đếm tính được.

Bà sợ khiếp quá nên đã ngất đi. Bảo-Đăng cho bà uống nước chú, để hồi tỉnh nhớ lại những nghiệp mình đã gây tạo. Bảo-Đăng thuyết pháp khai thị cho tất cả vong linh người, lẫn thú có mặt. Sau khi nghe xong chúng cảm ơn Bảo-Đăng, chịu xả bỏ mọi oán hận mà tha thứ cho bà và muốn được siêu thoát. Nhưng bà phải làm một việc gì đó để chứng minh thật lòng bà muốn sám hối.

Bảo-Đăng đã lệ-làng bảo bà tham gia với Bảo-Đăng trích máu viết thần chú Sám Hối để hồi hướng đến cho tất cả vong linh hiện đang có mặt. Lấy máu trả máu. Tất cả đồng chấp tay chứng minh cho bà, bà nhận ra thái giám Lý-Liên-Anh của bà đang đứng cạnh Bảo-Đăng (kiếp này là pt.ĐT) cùng với Bảo-Đăng trích máu viết Kinh, con mèo tên Tuyết-Nhi và con khỉ của bà cũng có mặt đang ngồi kế Bảo-Đăng (là pt.ĐN và pt.ĐH).

Trước khi lấy máu ra viết Kinh, Bảo-Đăng không quên trì chú triệu hết tất cả đám cá, ong chúa, khỉ, sâu, bọ, dòi, rắn lần lượt ra khỏi người của Bảo-Đăng, bao nhiêu thau lớn, thau nhỏ có trong Chùa đều mang ra hết để chứa. Bảo-Đăng không muốn chúng bay, bò lan đây ra khắp chùa thì khó mà kiểm soát cho lắm. Mấy huynh đệ ở chùa liên tay nhau phụ xịt nước chú cho chúng được siêu, Bảo-Đăng phải mất cả một tiếng mới triệu hết chúng ra, vì có mấy bọ trứng rắn, trứng cá nữa phải lấy ra luôn (nếu không chúng sẽ nở ra thêm). Bảo-Đăng kêu Đthông và Tuệ-Mẫn đốt quần áo (nam, nữ, sơ sinh, trẻ em), giày, kinh, chuỗi, hình Tam Thánh, lá chú. Đngọc và Đhuệ dọn nhiều món thức ăn, sữa bột cho sơ sinh, bánh kẹo, nước chú, đồ chơi cho những trẻ nhỏ. Bảo-Đăng phân phát cho chúng, kêu từng đợt ra nhận. Đnguyên xịt nước chú cho họ. Kế đến Bảo-Đăng quy-y Tam bảo cho tất cả với pháp danh Đăng Từ-Hy, Đăng Thiện-Tâm (vong người), Đăng Thiện-Tánh (vong thú).

Sau khi trích máu viết Kinh xong, bà quỳ trước Tam Bảo xin cho con Xuất gia tu hành chuộc tội. Bảo-Đăng rất hoan-hỷ, tất cả chấp tay niệm NAM MÔ A-DI-ĐÀ PHẬT 3 lần, tự nhiên tóc bà rụng hết, chiếc áo già lam đã mặc trên người bà rồi. Thái giám Lý Liên Anh (ĐT) thấy thế cũng quỳ xin Bảo-Đăng cho nó xuất gia để lấy công tu hành chuộc tội. Bảo-Đăng gật đầu khen tặng, tóc nó rụng hết, chiếc áo già lam cũng tự có trên thân nó rồi. Tất cả huynh đệ có mặt, với hàng trăm ngàn vong linh người, và thú, đều quỳ chấp tay niệm Phật chứng minh, tiếng thú vật voi, ngựa ..vv...cũng đồng hí, rú lên vang động khắp trời.

Lành thay cho Phật pháp nhiệm mầu, cứu độ chúng sanh không thể nghĩ bàn.

Trước Tam-Bảo và tất cả vong linh hiện có mặt tại chánh điện, bà quỳ chấp tay cung kính nói rằng : - **Đệ tử Đăng Từ-Hi xin chân thành sám hối cho những tội ác của con. Nguyện cầu Tam-Bảo chứng minh và cứu độ cho tất cả những thú-vật mà con đã ăn tươi, nuốt sống, và những người con đã giết hại, tra tấn, đánh đập, xử oan khi làm thái Hậu, đều được siêu thoát, và tha thứ tội lỗi cho con, con xin thành tâm sám hối, con xin thành tâm sám hối.**

Bảo-Đăng cho Bà biết, trên cõi Trời có 3 ngôi Tam Bảo dành cho những ai về cõi Trời mà muốn xuất gia tu hành, 3 năm sau nếu tu hành được tinh tấn, nghiệp dứt, tình không thì sẽ được vãng sanh vào Cực-Lạc của đức Phật A-DI-ĐÀ. Bảo-Đăng thuyết pháp khai thị khuyên họ kiếp sau nên làm việc thiện, tìm đến chùa Pháp-Hoa này mà tu tập. Tất cả đồng quỳ chấp tay, rập tiếng niệm PHẬT, niệm QUÁN ÂM, niệm ĐỊA TẠNG BỒ TÁT theo tiếng Bảo-Đăng. Đăng Từ-Hi và Đăng Liên-Anh quỳ xuống nói: - **Thưa Cô, BỒ TÁT đã đến.**

Lần lượt tất cả vong linh người, thú biến theo ĐỊA TẠNG. Đăng Hy nói : **Trước khi chúng tôi theo Bồ Tát, đệ tử Đăng Từ Hy xin đánh lễ Bồ-Tát Giới Bảo-Đăng đã giúp giải tỏa nghiệp ác của tôi và**

cứu độ cho tất cả đều được siêu thoát, thật muôn vàn đa tạ. Vì tội nghiệp của Tôi có liên kết với cô, nên chúng thú mới vào người cô được, làm cô đau đớn suốt mấy ngày qua, thành kính xin lỗi Cô.

Đăng Từ-Hi và Đăng Liên-Anh bay theo QUÁN-THẾ-ÂM Bồ-Tát trong tiếng niệm vang rền. Có sự chứng minh của tất cả Phật tử, có ghi âm, chụp hình. Kết thúc ngày 4/3/2016 lúc 4:21am. 7:30am mấy em phải còn đi học. Mỗi lần có việc như vậy thì tất cả huynh đệ có mặt ở chùa phải thức suốt đêm để phụ với Bảo-Đăng.

Quý vị nghĩ sao về những chuyện vừa kể ở trên ? Đã có quá nhiều chuyện đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của một “phàm” phu, với trí hiểu biết giới hạn của một con người, nhất là đang sống trong thời buổi khoa học tân tiến hiện nay. Ngày nay người Tây phương bắt đầu đã TIN có phần ÂM, có Ma, Quỷ dựa nhập, quấy phá rồi. Cho nên, họ đã làm ra vô số phim ma, phim của những người đang sống trong thế giới vô hình. Ma, Quỷ đi lên trời, chỗ nào cũng có chúng cả, trong nhà, trong trường học, trong chợ, trong rạp hát, ngay cả trong thân tâm của mình cũng có chúng luôn nữa ! khi nào tới giờ, tới lúc nghiệp đổ ra thì mới biết là trong người của mình có đám MA, QUỶ mà thôi, ngoài ra khó mà nhận biết ra được. Thế giới của chúng còn đông hơn gấp ngàn người sống nữa.

Thật là khó tin nhận, nhưng lại có thiệt đó quý vị, chính ngay người trong cuộc bị trả nghiệp cũng phải bàng hoàng, khiếp sợ cho những cái “nghiệp nhân” độc ác của mình, đã gây tạo trong quá khứ!

Qua những kinh nghiệm trên, Bảo-Đăng thường khuyên nhắc Phật tử nên chuyên cần SÁM-HỐI, TRÌ CHÚ diệt tội cho thật vững mạnh trước khi NIỆM PHẬT là như vậy. NGHIỆP có nặng cách mấy cũng chuyển thành nhẹ. Nếu như không thật tâm ăn năn, chừa bỏ những “thói hư, tật xấu”, thì dù có NIỆM PHẬT nhiều cho đến thế mấy cũng bằng KHÔNG. **“Miệng niệm DI-ĐÀ mà tâm tán loạn, dù niệm bể cổ vẫn hoàn không”**

Phải biết, không riêng gì Phật tử mới giữ “năm giới”, mà toàn thể nhân loại đều phải nên giữ cả. Bởi vì, nếu như đã tự nhận mình là “con người” thì phải hạn chế “thú tính”, để nâng cao phẩm giá của con người. Là con người tốt, muốn tăng trưởng cái “đức tính” thì phải cứu mạng và phóng sanh nữa. Ai có lâm vào trong cảnh TÙ ĐÀY mà được người phóng thích, mới cảm thông và thẩm-thía cái cảnh của người hay vật được cứu mạng. Nỗi vui mừng của một người tử tội được ân-xá, ngang với nỗi vui mừng của con vật sắp bị cắt cổ mà được phóng sanh.

Trước con mắt đạo đức không có kẻ thù. Cũng như trước ánh đèn pha không có bóng tối.

Dù cho thân quyến mình bị người giết hại, cũng không nên có cái tâm trả thù, đem “oán-hận trả thù oán-hận”, là điều không hợp với chánh pháp. Trong quá khứ Ổng đã giết họ, nên kiếp này mới bị họ giết lại, hồi xưa giết tiền, giết tình của người ta thì giờ bị chúng giết lại. Nhân quả không bao giờ mất, tùy theo nghiệp báo đến sớm hay muộn mà thôi, có khi trong đời này, có khi những đời sau.

Phật dạy : **Số tạo nghiệp bất vong, nhân duyên hội ngộ thời, quả báo hoàn tự thọ.**

Nghĩa là : **Nghiệp mình tạo ra không bao giờ mất, khi nào nhân duyên đầy đủ, tự mình nhận lấy quả báo.**

Như vậy, tại sao loài người lại không thể ban vui cho người, cho vật, mà cứ gieo “OÁN HÒN” cho nhau mãi kiếp này qua kiếp khác ? Nhân ác đã gieo thì quả ác nhất định phải gặt thôi. Người có trí, có tâm nhân ái lúc nào cũng gieo nhân tốt để gặt quả tốt, thân tâm an ổn, nhẹ nhàng, trí huệ trong sáng, minh mẫn, về già khỏi lo kẻ thù, người oán, thì chúng ta đã giải thoát một phần OÁN GIA NGHIỆP BÁO rồi. Đâu còn phải lo sợ mạng mình không bảo đảm được về cõi lành sau khi mạng chung. Nếu có được thêm TÍN, NGUYỆN, HẠNH sâu chắc, Trì Chú có thần lực, niệm Phật tinh tấn, nhất là luôn “TÂN TÂM, TÂN LỰC, TÂN CƯỜNG” thì lo gì không được VĨNG SANH ư ?

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT-

Btg. Bảo-Đăng (cẩn chí)